

Výklad listu Efezským

Exkurz – podmínka vyznání ve společenství

V souvislosti s odpouštěním je třeba se zamyslet i nad otázkou překážky společenství Božích dětí. Pokud jde o nevěřící lidi, těm máme odpustit vždy a to co nejdříve dovedeme. Ale mezi věřícími, kteří touží být ve vzájemném společenství, je to poněkud složitější.

Při narušení společenství je náprava kromě vlastního odpuštění vázána na jednu důležitou podmínku – **vyznání** hříchu, účinná lítost a skoncování s překážkou společenství.

Pán Ježíš říká: „*Když tvůj bratr zhřeší, pokárej ho, a bude-li toho litovat, odpusť mu. A jestliže proti tobě zhřeší sedmkrát za den, a sedmkrát k tobě přijde s prosbou: `Je mi to líto`, odpustíš mu!*“ (L 17,3.4).

Pro obnovu narušeného společenství Božích dětí musí předcházet pokání a vyznání přestupku. Můžeme a jistě máme odpustit – to máme dělat bez podmínek. Ale nemůžeme mít společenství (včetně účasti na Památce Páně) s někým, kdo žije v hříchu a nemíní s tím nic dělat.

Hřích narušuje společenství. Uvedu jeden příklad za mnohé:

V jistém shromáždění jedna sestra obvinila veřejně ženatého bratra, že má milostný poměr s jinou věřící sestrou a žádala, aby oba byli vyloučeni ze společenství. Šetřením se ale zjistilo, že to není pravda, že je to jen pomluva, kterou ona sestra o své újmě o nich šířila. Jak se mělo zachovat toto shromáždění a postižení? Měli jí automaticky odpustit a být s ní nadále ve společenství, jakoby se nic nestalo? To by jistě nebylo správné. Tato sestra musela nejprve vyznat svůj hřích a litovat jej, teprve pak mohla být opět ve společenství.

Tato součást odpuštění ve sboru Božích dětí je v úzké souvislosti se sborovou kázní. A právě v této oblasti máme velké dluhy, zde se dělají velké přehmaty. Často odpouštíme či dokonce přehlížíme to, co nemáme tolerovat. Jindy zase tvrdě postihujeme to, co si nezaslouží povyku kolem věci.

Pokud jde o přestupky proti tomu, co Bible jasně říká, ty nelze přehlížet a přecházet jen tak. Je třeba je řešit tak, jako se musí řešit přestupky v rodině či ve společnosti. Přitom je ale třeba zachovávat postup, který nám odkázal náš Pán. Kázeň má několik stupňů a je třeba je využívat všechny, ne přehlížet menší přestupky a pak najednou využít to nejzazší.

1. Napomenutí mezi čtyřma očima.

Když tvůj bratr zhřeší, jdi a pokárej ho mezi čtyřma očima; dá-li si říci, získal jsi svého bratra. (Mt 18,15) Pokud se někdo proti nám provinil, máme nejprve jít za ním osobně a promluvit s ním o tom, máme se snažit věcně a klidně zjednat nápravu – rozebrat s ním, co a proč nám působí bolest. Je velká chyba, jestliže hned každou hloupost roztrubujeme kolem sebe. Kolika mrzutostí bychom se ušetřili dodržováním této zásady.

2. Napomenutí před svědky

Nedá-li si říci, přiber k sobě ještě jednoho nebo dva, aby `ústy dvou nebo tří svědků byla potvrzena každá výpověď. (v.16) Teprve poté, co první stupeň nesplnil své poslání a účel, máme vzít s sebou dva nebo tři svědky (to je biblický postup), nejlépe důvěryhodné a osvědčené starší bratry či sestry a spolu s nimi navštívit provinilce a projednat s ním jeho přestupek. Podobně by se měly řešit sporné záležitosti. Často vzniklo mnoho těžkostí jen

proto, že se vyslechla jen jedna strana.

3. Řešení případu před sborem

Jestliže ani potom neuposlechne, oznam to církvi (v.17a).

Jsou-li oba předchozí stupně neúčinné, má se pak přestupek řešit veřejně ve sboru. I zde má být napomenut a vyzván k pokání.

4. Vyloučení ze společenství

jestliže však neuposlechne ani církev, ať je ti jako pohan nebo celník (v.17b).

Teprve po vyčerpání všech možností je možno (a také nutno) přistoupit k vyloučení ze sboru. Není-li nápravy, musí se k tomuto kroku přistoupit. Odmítá-li provinilec činit pokání, musí být vyloučen, neboť jeho setrvávání ve společenství by jednak působilo šíření zla dál a jednak by i on sám byl utvrzován v dojmu, že je s ním vše v pořádku. Zde by bylo „odpouštění“ falešné. Důležitost tohoto kroku potvrzuje sám Pán slovy: *Amen, pravím vám, cokoli odmítnete na zemi, bude odmítnuto v nebi, a cokoli přijmete na zemi, bude přijato v nebi (Mt 18,18)*. Pod tímto zorným úhlem musíme posuzovat i slova Páně učedníkům po vzkříšení: *Komu odpustíte hříchy, tomu jsou odpuštěny, a komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou (J 20,23)*. Tam, kde není ochota k nápravě, musí nastoupit i toto opatření – a jeho důsledky platí! Ve společenství křesťanů nelze trpět hřích. Kde není lítost a touha věc napravit – musí dojít postupně až i na tento nejzazší krok. Ale pokud se situace změní, běda by nám bylo, kdybychom nevyšli vstříc. Zde platí ono „*Odpouštějte si navzájem...*“